

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Vladimíra Doležala v právní věci žalobce: **J. H.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. PK-DSH/845/18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 8. 2019, č. j. 17 A 71/2018 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se **z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám žalobcova zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Magistrát města Plzně rozhodnutím ze dne 19. 12. 2017, č. j. MMP/311202/17, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.500 Kč a stanovena povinnost nahradit náklady řízení 1.000 Kč.

Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 8. 3. 2017 v době okolo 11.45 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Chevrolet Orlando, RZ: X, neoprávněně zastavil a stál v Plzni, na vozovce pozemní komunikace ulice Františkánská, u domu č. 11, ve směru jízdy k ulici náměstí Republiky v úseku platnosti dopravní značky B28 (zákaz zastavení).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, které žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji zamítl. Nejvyšší správní soud níže rekapituluje pouze části odůvodnění napadeného rozsudku relevantní z hlediska kasačního přezkumu.

[4] Krajský soud konstatoval, že z oznámení o přestupku, úředního záznamu, pořízené fotodokumentace i z provedených svědeckých výpovědí vyplývá, že hlídka městské policie žalobce spatřila, jak dne 8. 3. 2017 okolo 11:45 hodin neoprávněně zastavil a stál v ulici Františkánská u domu č. 11, čili v úseku, kde je to dopravní značkou B 28 zakázáno. Oba strážníci shodně uvedli, že viděli žalobce přijíždět, zaparkovat, vystoupit z vozidla a přejít na druhou stranu ulice, kde žalobce vešel do obchodu. Je tedy zřejmé, že se nejednalo o zastavení k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob; žalobce jel ve vozidle sám. Rovněž se nejednalo o neprodlené naložení nebo složení nákladu, kdy by si žalobce pouze „odskočil“ do obchodu pro předem připravené zboží. Nejednalo se proto o zastavení ve smyslu § 2 písm. o) zákona o silničním provozu.

[5] Krajský soud neshledal porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Prvoinstanční orgán v odůvodnění rozhodnutí zřetelně uvedl důvody a své úvahy, které v souvislostech hodnotil s podklady pro vydání rozhodnutí. K další žalobní námitce uvedl, že pro posouzení viny a trestu není podstatná otázka existence rozhodnutí o umístění dopravní značky. Žádný právní předpis nepřipouští, aby účastníci provozu na pozemních komunikacích sami posuzovali zákonnost umístění dopravních značek a teprve poté se rozhodli, zda se jimi budou řídit, či nikoliv. Zákazové značce B 28 jakožto opatření obecné povahy svědčí presumpce správnosti. Správní orgán nebyl povinen zabývat se rozhodnutím o jejím umístění. Na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak. Žalobce během správního řízení nezákonnost umístění dopravní značky ani jednou nenamítal, sám se tak připravil o možnou obhajobu. Krajský soud shledal výrok prvoinstančního rozhodnutí dostatečně určitý.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Navrhuje zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Namítá, že správní orgány nijak neodůvodnily svůj závěr o tom, že stěžovatel na daném místě „zastavil“ a poté i „stál“, a dokonce ani neuvedly právní ustanovení, ze kterých definice těchto činností vyplývá, což způsobuje nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Krajský soud se s touto žalobní námitkou podle stěžovatele vypořádal nepřezkoumatelně.

[8] Pokud krajský soud došel k závěru, že se vůbec nejednalo o „zastavení“, ale pouze o „stání“, měl krajský soud přikročit ke zrušení napadených rozhodnutí, protože z rozhodnutí prvního stupně plyne, že stěžovateli je kladeno za vinu nejen „stání“, ale též „zastavení“. Pokud se však stěžovatel podle krajského soudu „zastavení“ nedopustil (ale dopustil se jen „stání“), znamená to, že výrokem rozhodnutí prvního stupně je stěžovateli kladeno za vinu jednání, kterého se nedopustil (tj. „zastavení“). Stěžovatel současně zastává názor, že závěr krajského soudu o tom, že se jednalo o „stání“, je nesprávný. Stěžovatel na místě zastavil pouze za účelem vyzvednutí balíku v přilehlém obchodě, což mu zabralo jen jednu minutu. Podle stěžovatele se tedy jednalo o „typické zastavení“ (vedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému naložení nákladu). Podle rozsudku ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36, může v hraničním případě zastavení trvat až půl hodiny. Krajský soud se nevypořádal se závěry tohoto rozsudku.

[9] Závěrem stěžovatel a jeho zástupce vyjadřují svůj nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stěžovateli nebylo kladeno za vinu porušení dopravní značky B 29 (zákaz stání), ale B 28 (zákaz zastavení), což je zřejmé z výroku i odůvodnění rozhodnutí. K nerespektování dopravní značky B 28 dochází již uvedením vozidla do klidu z důvodu nezávislého na situaci v provozu na pozemních komunikacích. Není tedy třeba prokazovat, že vozidlo v místě nezastavilo pouze po dobu nezbytně nutnou k neprodlenému vystoupení a nastoupení osob nebo neprodlenému naložení a vyložení nákladu – i takovou činnost tato dopravní značka zakazuje. Slovní spojení „zastavil a stál“ užití magistrátem ve skutkové větě výroku rozhodnutí je v první řadě třeba chápat jako popis faktického skutkového stavu, nikoli jako právní pojem. Magistrát se proto definicí pojmu „stání“ v odůvodnění rozhodnutí vůbec zabývat nemusel a nemusel ani odkazovat na příslušné ustanovení zákona. Stěžovateli byla navíc uložena nejnížší možná sankce. I za předpokladu, že by mu bylo neoprávněně kladeno za vinu „stání“, neměla by tato skutečnost vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť se nijak negativně nepromítla do výše sankce a právní kvalifikace přestupku by zůstala nezměněna.

[11] Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Soud při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Soud předně k námitkám nepřezkoumatelnosti konstatuje, že rozsudek není nepřezkoumatelný. Žaloba v této – ve své podstatě banální věci – měla osm stran hustě psaného textu (celkem 44 odstavců vlastního odůvodnění). Šlo ve velké většině o nejružnější spekulativní argumenty (srov. k tomu též další odůvodnění tohoto rozsudku) a účelovou a selektivní argumentaci judikaturou (viz též dále). Proto krajský soud nemusel

volit cestu vypořádání se s každým dílčím argumentem (nebo s každým účelově citovaným judikátem). Soud naopak proti žalobě postavil právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí (srov. např. rozsudek ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 34). Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68].

[15] Soud dále považuje za nutné zdůraznit, že stěžovatel byl v nyní souzené věci uznán vinným z přestupku spočívajícího v porušení značky B 28 (zákaz zastavení). Podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, tato značka zakazuje zastavení nebo stání, tj. uvedení vozidla do klidu, kromě případů vyvolaných okolnostmi v provozu na pozemních komunikacích jako je např. stojící kolona vozidel apod. Podle § 2 písm. o) zákona o silničním provozu zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.

[16] V posuzované věci neexistují žádné pochyby o tom, že správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, z níž po jejich zhodnocení bylo možno učinit jednoznačný závěr, že se stěžovatel tohoto přestupku dopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Z oznámení o přestupku, úředního záznamu, pořízené fotodokumentace i z provedených svědeckých výpovědí (strážníků) vyplývá, že stěžovatel dne 8. 3. 2017 okolo 11:45 *zastavil* v ulici Františkánská, v Plzni, u domu č. 11. Tento skutkový závěr na mnoha místech kasační stížnosti (srov. zejména bod 16) osvědčuje svými tvrzeními sám stěžovatel – „žalobce na místě zastavil“, „žalobce zastává názor, že se jednalo o typické zastavení“, „žalobce si jen stěží umí představit typičtější zastavení“ atd.

[17] Úvahy krajského soudu, zda stěžovatelovo jednání ještě představovalo zastavení ve smyslu § 2 písm. o) zákona o silničním provozu či již šlo o stání ve smyslu § 2 písm. n) téhož zákona (srov. bod 16 rozsudku) proto byly v tomto kontextu nadbytečné a není třeba se jimi podrobněji zabývat, neboť nic nemění na shora uvedeném závěru, že stěžovatel svým jednáním objektivní stránku skutkové podstaty daného přestupku naplnil. Ze stejného důvodu nebylo třeba se zabývat tím, zda se ve stěžovatelově případě jednalo o neprodlené naložení nákladu, či nikoli.

[18] Uvedl-li magistrát ve výroku rozhodnutí, že stěžovatel v daném místě „neoprávněně zastavil a stál“, nemá tato skutečnost na závěr o prokázání naplnění skutkové podstaty přestupku žádný vliv. Jak správně argumentuje žalovaný, magistrát tohoto slovního spojení užil ve skutkové větě výroku, která popisuje, nikoli právně, všechny relevantní okolnosti, které v konkrétním případě vytváří znaky skutkové podstaty daného přestupku. Skutečnost, že pro posouzení stěžovatelova jednání z hlediska správněprávní odpovědnosti, nebyla podstatná skutečnost, že v daném místě „stál“, plyne jednoznačně z další části skutkové věty, ve které magistrát uvádí, že k neoprávněnému „zastavení a stání“ došlo v úseku platnosti dopravní značky B 28 (zákaz zastavení).

[19] Na posouzení věci nemají vliv ani závěry vyslovené ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 - 36. Ten se totiž věnoval rozhraničení mezi pojmy zastavení a stání. Jak již soud uvedl výše, posouzení otázky, o které z těchto dvou jednání (zastavení či stání) se jednalo, není v dané věci vůbec podstatné. Uzavírá-li soud v citovaném rozsudku, že *„zastavení s osobním vozidlem na dobu přibližně 30 minut je v městském prostředí nutno považovat za běžných okolností za dobu na samé horní hranici obvykle představitelného zastavení, má-li se jednat o uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému naložení nebo složení nákladu“*, pak tím plně podporuje závěr, že stěžovatel v nyní souzené věci skutečně zastavil, a dopustil se tak přestupku.

[20] K nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů na internetu soud uvádí, že nejde o kasační námitku. Lze jen uvést, že způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již soud mnohokrát uvedl, pokud se advokát *„cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“* (viz usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[21] Soud uzavírá, že stěžovatelovy námitky jsou nedůvodné. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ani mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[23] Vzhledem k tomu, že stěžovatel zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost dvakrát (17. 10. 2019 a 23. 10. 2019), rozhodl soud výrokem IV. o vrácení jednoho ze zaplacených soudních poplatků ve výši 5.000 Kč (§ 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Tento soudní poplatek bude stěžovateli vrácen k rukám jeho zástupce z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu

